

Sygn. akt I CSK 528/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku J. G.
przy uczestnictwie D. G.
o podział majątku dorobkowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W sprawie o podział majątku wspólnego rozwiedzionych małżonków, postanowieniem z dnia 15 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w T., po rozpoznaniu apelacji uczestniczki postępowania D. G. od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 20 listopada 2012 r. oraz jej zażaleń na postanowienia tego Sądu z dnia 20 listopada 2012 r. i z dnia 23 maja 2014 r., między innymi zmienił zaskarżone postanowienie przez zmianę terminów płatności zasądzonych kwot pieniędzy, jako spłat wynikających z przyznania w całości nieruchomości na własność, oddalił apelację w pozostałej części, ustanawiając na rzecz wnioskodawcy J. G. hipotekę przymusową na oznaczonej nieruchomości dla zabezpieczenia spłaty części należności, oddalając wniosek o zabezpieczenie spłaty w pozostałej części i rozstrzygając o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej uczestniczka zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.; art. 328 § 2 w związku z art. 233 § 1 i art. 391 k.p.c. Naruszenie przepisów prawa materialnego dotyczy art. 46 k.r.o. w związku z art. 1035 i art. 212 § 3 k.c. przez błędną wykładnię. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi oraz ze względu na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, które wymaga przeprowadzenia wykładni Sądu Najwyższego. Oczywistość skargi ma wynikać z niemożliwości faktycznej spłaty uczestnika ze względu na sytuację finansową uczestniczki, co jest podpierane zarzutami nierozpoznania wszystkich zarzutów apelacji i naruszeniem przepisów postępowania. W szczególności chodzi o wartość budynku, która nie była kwestionowana, aż do czasu, gdy okazało się, że wnioskodawcę będzie trzeba odpowiednio spłacić. Apelację wniosła uczestniczka i została ona częściowo

uwzględniona w jej interesie, a istota sprawy została rozstrzygnięta zgodnie z jej wnioskami. Nie mogą też skutecznie być kwestionowane ustalenia faktyczne, które wiążą Sąd Najwyższy, a stan faktyczny i ocena dowodów dokonana w dwuinstancyjnym postępowaniu nie może być podstawą skargi (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Formułując uzasadnienie oczywistości skargi pełnomocnik skarżącej nie uwzględnił utrwalonego i znanego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz doktryny co do wymagań, jakie muszą zostać spełnione, ażeby można uznać uzasadnienie skargi za oczywiste. W szczególności chodzi o widoczne *prima facie* takie wady orzeczenia sądowego, które są widoczne dla przeciętnego prawnika bez potrzeby dokonywania szczegółowszych analiz prawnych. Taka sytuacja w uzasadnieniu wniosku nie występuje.

Sformułowane przez skarżącą zagadnienia prawne nie zostały uzasadnione przez profesjonalny wywód prawniczy, tylko przez szczątkowe wyjaśnienia dotyczące sytuacji faktycznej i prawnej nieruchomości, o którą chodzi w sprawie i sytuacji finansowej uczestniczki. Nie ma to związku z przesłankami, których spełnienie jest wymagane, aby można było rozpoznawać w trybie nadzwyczajnym sprawę zakończoną prawomocnym orzeczeniem sądowym.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.